

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาสถิติอาชญากรรมในประเทศไทย พ.ศ. 2506 ถึง พ.ศ. 2515 นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่าแนวโน้มของจำนวนอาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน เพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างไรบ้าง อาชญากรรมแต่ละประเภทมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพียงใด และเปรียบเทียบความแตกต่างของอัตราส่วนดังกล่าวระหว่าง พ.ศ. 2513 กับ พ.ศ. 2515 อันเป็นที่ที่ใช้อนุหมายปกครองประเทศต่างกันว่าแตกต่างกันหรือไม่ เพียงไร นอกจากนี้ยังศึกษาลักษณะสภาพทางสังคม 3 ด้านของอาชญากรอีกด้วย ได้แก่ ระยะเวลาการศึกษา หมวดอายุและอาชีพต่าง ๆ ว่าจะมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมหรือไม่

ผู้วิจัยได้สร้างตารางช่วยฉบับที่ 1 ในการเก็บรวบรวมข้อมูลขึ้นจากแหล่งทุติยภูมิ ได้แก่ กองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ สำนักงานสถิติแห่งชาติ กองสถิติพยากรณ์ชีพ กระทรวงสาธารณสุข และแผนงานประมวลสถิติและทะเบียนประวัติของซึ่ง กรมราชทัณฑ์ รวมทั้งสิ้น 4 ราย

นำข้อมูลที่นำมาสร้างแผนภูมิเส้นแนวโน้ม (Trend Line) เพื่อดูแนวโน้มของอัตราส่วนจำนวนอาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน ด้วยวิธีเฉลี่ยทีละครึ่ง (The Semi Average Method) ใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient of Correlation) หากความสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างคู่ของหมวดความผิด วิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราส่วนดังกล่าวระหว่างคู่ของหมวดความผิด วิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราส่วนดังกล่าวระหว่าง พ.ศ. 2513 กับ พ.ศ. 2515 ด้วยการทดสอบค่าซี (z-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนของลักษณะทางสังคมของอาชญากรทั้ง 3 ด้าน ดังกล่าวแล้ว แบบ 2 ทาง (2-Way Classification, 1 Observation Per Cell Model) แล้วทดสอบค่าเอฟ (F-Ratio) และทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่ด้วยวิธีแพร์ไวส์เทสต์ (Pairwise Test) ในกรณีที่ค่าเอฟมีนัยสำคัญ

ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. จำนวนคดีที่เกิดขึ้นต่อประชากร 100,000 คน มีแนวโน้มโดยส่วนรวมทั้งหมดมีแนวโน้มลดลง แต่เมื่อวิเคราะห์เป็นประเภทพบว่า มีหลายประเภทที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คือ

1.1 คดีอุกฉกรรจ์

1.2 คดีอาญาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการรักษาผลประโยชน์ของตน

1.3 คดีอาญาเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

1.4 คดีอาญาที่ก่อความสงบสุขและเป็นภัยอันตรายต่อประชาชน จะเห็นวาคดีพวกที่เพิ่มขึ้นส่วนใหญ่เป็นคดีที่ร้ายแรง และเป็นภัยต่อสังคมมากกว่าคดีประเภทอื่น ๆ ที่มีแนวโน้มลดลงคือ

1.5 คดีอาญาทั่วไปทั้ง 43 ประเภทรวมกัน

1.6 คดีอาญาที่เกิดขึ้นเพราะฉ้อโกงเป็นปัจจัยสำคัญ

1.7 คดีอาญาที่เกิดขึ้นเพราะความยากจนเป็นปัจจัยสำคัญ

1.8 คดีอาญาที่เกิดขึ้นเพราะต้องการยกฐานะทางการเงิน

1.9 คดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับการปกครอง และ

1.10 คดีอาญาเกี่ยวกับการยุติธรรม

จะเห็นว่าคดีพวกที่มีแนวโน้มลดลงนี้ส่วนใหญ่เป็นคดีที่ไม่ค่อยร้ายแรงนัก

2. คดีความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงเป็นปัจจัยสำคัญ มีความสัมพันธ์กันโดยตรงกับคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรม และคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพราะความยากจนมีความสัมพันธ์โดยตรงกับคดีทำร้ายชีวิตและร่างกาย มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % หมายความว่า "ถ้าคดีประเภทหนึ่ง เปลี่ยนมากขึ้น อีกคดีหนึ่งก็จะเปลี่ยนมากขึ้นด้วย

คดีเกี่ยวกับการก่อความสงบสุขและเป็นภัยอันตรายต่อประชาชนมีความสัมพันธ์ตรงข้ามกับคดีเกี่ยวกับการรักษาผลประโยชน์ของตน และคดีเกี่ยวกับการยุติธรรม มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % หมายความว่า "ถ้าคดีประเภทหนึ่งเพิ่มขึ้น คดีอีกประเภทหนึ่งจะลดน้อยลง

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างคู่ความผิดอื่น ๆ มีค่าน้อยและไม่มีความสำคัญ แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน

3. ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนจำนวนคดีที่เกิดขึ้นต่อประชากร 100,000 คน ระหว่าง พ.ศ. 2513 กับ 2515 นั้น พบว่า

ประเภทความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง ความผิดเกี่ยวกับพ.ร.บ. ต่าง ๆ และความผิดคดีอาญาอื่น ๆ ในพ.ศ. 2515 มากกว่า พ.ศ. 2513 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ

ความผิดเกี่ยวกับขามุข เป็นปัจจัยสำคัญใน พ.ศ. 2515 มากกว่าพ.ศ. 2513 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 คดีอื่นนอกจากนี้ไม่แตกต่างกัน

4. ประชากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ประกอบอาชญากรรมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อแยกพิจารณารายละเอียดลงไปพบว่า

อาชญากรรมที่มีความรุนแรงชั้นประณปีที่ 4 มีมากที่สุด และจบชั้นประณปีที่ 7 รองลงไป

แต่ละคู่ของ ระดับการศึกษาประกอบอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 ยกเว้นผู้ที่จบชั้นประณปีที่ 7 กับผู้ที่จบชั้นมัธยมปีที่ 6 เพียงคู่เดียวที่ประกอบอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จะเห็นว่าอาชญากรรมนั้นมีความสัมพันธ์กับการศึกษาอย่างมาก ผู้ที่มีความรู้ต่ำจะประกอบอาชญากรรมมากกว่าผู้ที่มีความรู้สูงกว่า ผลที่ได้ขึ้นตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. ประชากรที่มีหมวดอายุต่างกัน ประกอบอาชญากรรมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อแยกพิจารณารายละเอียดลงไปพบว่า

ผู้ที่มีอายุในช่วง 25 ถึง 29 ปี ประกอบอาชญากรรมมากที่สุด รองลงไปคือช่วง 30 ถึง 34 ปี

ผู้ที่มีอายุระหว่าง 20 ถึง 39 ปี ประกอบอาชญากรรมไม่แตกต่างกัน แสดงว่าอาชญากรรมขึ้นอยู่กับหมวดอายุของอาชญากรด้วยเช่นกัน บุคคลที่กระทำผิดมากจะอยู่ในช่วง 20 ถึง 39 ปี อายุมากกว่านี้จะกระทำผิดน้อยลง

6. ผู้ประกอบอาชีพต่างกันจะประกอบอาชญากรรมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาโดยละเอียดลงไปพบว่า

ผู้ประกอบอาชีพกรรมกร คนงาน และกุลี ประกอบอาชญากรรมมากที่สุด และพวกเกษตรกรรอลงไป

ผู้ประกอบอาชีพกรรมกร คนงาน และกุลี ประกอบอาชญากรรมมากกว่า ผู้ประกอบอาชีพอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และผู้ประกอบอาชีพที่ไว้วิชาชีพ วิชาการ ประกอบอาชญากรรมน้อยกว่าผู้ประกอบอาชีพอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เช่นกัน

หมายความว่าอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับอาชีพของอาชญากรรมเหมือนกัน พวกที่ประกอบอาชีพด้วยการใช้กำลังกายมาก ๆ มีความรู้ต่ำ จะประกอบอาชญากรรมมากกว่าพวกที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับกรใช้สมอง ไม่ค่อยใช้กำลัง มีการศึกษาระดับสูง ซึ่ง ผลที่ได้ก็ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1. แนวโน้มของอาชญากรรมของประเทศไทยนี้มีอัตราการเพิ่มต่อประชากร 100,000 คน ที่นับว่าค่ามากประเทศหนึ่งในโลก จะเห็นว่าเมื่อเทียบกับของสหรัฐอเมริกา ตามเอกสารรายงานประจำปีขององค์การ เอฟ.บี.ไอ. (Federal Bureau of Investigation) ไม่ปรากฏว่ามีคดีประเภทใดเลยที่แนวโน้มลดลง และแนวโน้มของอัตราส่วน คังกล่าวเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงด้วย ตัวอย่างได้แก่ ระหว่าง ค.ศ. 1960 ถึง ค.ศ. 1972 จำนวนคดีทั่วไปต่อประชากร 100,000 คน เพิ่มขึ้นถึง 151.2 % ระหว่าง ค.ศ. 1967 ถึง 1972 อัตราส่วนคังกล่าว คดีฆาตตายเพิ่มขึ้น 46 % คดีลักทรัพย์เพิ่มขึ้น 76 % คดีข่มขืนเพิ่มขึ้น 45 % ดังนั้นจะเห็นว่าแนวโน้มของอัตราส่วนคังกล่าวของประเทศไทย ยิ่งค่ามาก เพราะเพิ่มขึ้น 9.95 % เท่านั้น ระหว่าง พ.ศ. 2506 ถึง 2515

2. ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างคดีต่าง ๆ นั้น นักอาชญาวิทยาบางท่านกล่าวว่า การกระทำผิดบางอย่างมีความสัมพันธ์กันคือ ความผิดบางอย่างอาจจะสนับสนุนให้เกิดการ กระทำความผิดอีกอย่างหนึ่งได้ จากผลการวิจัยพบว่า คดีที่เกิดจากขบวนการเป็นปัจจัยสำคัญ

กับคดีเกี่ยวกับการยุติธรรม และคดีที่เกิดขึ้นเพราะความยากจนกับคดีเกี่ยวแกชีวิตและ
 ร่างกายมีความสัมพันธ์กันสูง แสดงให้เห็นว่าสังคมใจที่มีอายุขัยเกิดขึ้นมากยอมทำให้
 คนมีกิเลสมากขึ้น ความยุติธรรมยดลลดลง จึงทำให้เกิดคดีเกี่ยวกับความยุติธรรมมาก
 ขึ้นด้วย และการเกิดคดีเกี่ยวกับความยากจนนั้น ส่วนใหญ่เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
 ในการกระทำความผิดผู้ร้ายมักใช้อาวุธประกอบกรกระทำผิดด้วย ถ้าหากเจ้าทรัพย์สินซัดขึ้น
 ก็อาจถูกทำร้าย บาดเจ็บหรือถึงแกชีวิตได้ คดีดังกล่าวทั้ง 2 คดี จึงมีความสัมพันธ์กันสูง

3. อาชญากรรมนั้นมีความสัมพันธ์กับสภาพทางสังคมของอาชญากรทั้ง 3 ด้าน
 ได้แก่ ระดับการศึกษา หมวดอายุและอาชีพ อย่างมากทีเดียว ซึ่งผลที่ได้ก็ตรงตามสมมติ
 ฐานที่ตั้งไว้ ในเรื่องการศึกษา นั้นอาจจะมีส่วนค้านว่า ผู้ที่มีความรู้มากยอมทำผิดด้วย
 วิธีการที่แยบยล หลีกเลียงกฎหมายได้ดีกว่านั้น คำกล่าวนี้ยอมไม่นำมา เป็นขอลบล้างค่า
 ตัวเลขที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ได้เลย เพราะความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาใน
 การประกอบอาชญากรรม เชื่อมั่นได้ถึงร้อยละ 99 ในด้านหมวดอายุ นั้นผลที่ได้ตรงกับของ
 ต่างประเทศหลายประเทศที่ได้ทำการวิจัยไว้ ได้แก่ ญี่ปุ่น ฟิลิปินส์ ออสเตรเลีย คือ
 บุคคลกระทำผิดมากมีอายุในช่วง 20 ถึง 39 ปี

กรรมกรและ เกษตรกรมีคดีอาชญากรรมสูงกว่าอาชีพอื่น

ข้อเสนอแนะ

1. คดีที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นส่วนใหญ่เป็นคดีที่ร้ายแรงและเป็นภัยต่อสังคมอย่างยิ่ง
 โดยเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ อันได้แก่ คดีฆ่าคนตาย ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์และวางเพลิง และ
 คดีเกี่ยวกับการก่อกวนความสงบสุขและเป็นอันตรายต่อประชาชน ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง
 ควรจะตระหนักในเรื่องนี้ให้มากขึ้น ควรหาวิธีการแก้ไข ป้องกันและปราบปรามเสียใหม่
 ให้มีประสิทธิภาพมากกว่านี้
2. ประเทศไทยไม่มีการปกครองแบบเจียมขาด หรือรุนแรงเกินไป จะเป็นสิ่ง
 ผลักดันให้ประชาชนกระทำผิดมากยิ่งขึ้น และกระทำผิดด้วยวิธีการที่รุนแรง โหดร้ายตาม
 ด้ว ฉะนั้นการปฏิวัติหรือการไ้มาตรการที่เจียมขาด ไม่ใช่วิธีการที่จะทำให้อาชญากรรม

ลดลงเลย กลับทำให้เพิ่มจำนวนมากขึ้นอีก

3. ควรสนับสนุน ส่งเสริมในด้านการศึกษาระดับสูง คือ วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ให้มากยิ่งขึ้น น่าจะเป็นการลดอาชญากรรมได้วิธีหนึ่ง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำกรวิจัยต่อไป

1. ศึกษาถึงลักษณะสภาพสังคมของอาชญากรท่านอื่น ๆ ได้แก่ สถานะการสมรส เพศ ศาสนา เชื้อชาติ ว่ามีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมหรือไม่
2. ศึกษาถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลทำให้ประกอบอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ
3. สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำหรือนักโทษไม่เช็ดหลาย
4. การจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้และไม่ได้ในการประกอบอาชญากรรมแต่ละครั้ง เพื่อบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม